

zet.
van Oranje,
ffend betoond
en.
de Theologie
it doktoraat is
aar pfect.
le Universiteit
voor om de
Of, gelijk het
ornaetste en
om gheleerde

in verblijden,
cing. Met haar
heel overeen,
eens iets uit
Koningin om
die met haar
vervult.
id wat kritisch
van haar be-
geeringsaange-

salve, doctor
kwam, recht-
schandaal te
ustitie in ant
Kleerekoper

ebben gedaan
die door zijn
epen, te ver

zonder var-
gen misschien
dan volkomen

het gebeurde
en opgetreden
ereformeerden

crachtens onze

ouden lasteren,
hoofd boigen,
en kou, moet

afnaken met
maal geschied,
zoo iets kon
re instellingen
is.

nde het voor-
i organisatori-
zulke stichtin-
armleerde ze

ur, maar het

ere mannen,
enden dag af-
g allen tijd
d aan wiens
i geschreven,
zaak, en ge-
geleden be-
gebed binnen-
n de armen!

msleden wa-
toezond na
doel speciaal
aardigde voor
Hij was een
sprak als hij
in vuur kon
t hart kwam.
igszins hard,
er in wilde
ieder, dat er
een luisterde
n ook.

in het Lager-
29) zijn mai-
man en zijn
dat toen de
le godsdienst,
Bisschop van
len; zijn in-
leermeeester,
nen ignoreert
don niet; er
maken. Maar
et Parlement
een tooneel
nt waarvan
a een munn-

II. De directie blijve buiten de eigenlijke financiële zorgen.

III. De zodanige verpleging dezer kinderen worde met buitengewone kennis en toewijding verzorgd.

IV. Voor gezinsverpleging worden alleen beproefde, betrekkelijk welvarende gezinnen aanvaard.

V. Bij toepassing van gezinsverpleging verspreide men zijne pleegkinderen over zoo ruim mogelijk terrein.

In betrekking tot dit laatste punt spreekt het blad nog uit: De gedachte van kinderdorpen, vaak uitgesponnen, moet worden bestreden.

Behalve het vijfde, nemen we deze punten gaarne voor onze rekening, al zouden we enkele liever in een anderen vorm zien gegoten.

Ik geloof, dat onder ons bij besturen en commissarissen het goed vertrouwen vaak een te groote rol speelt.

En nu is het gelukkig, dat onze atmosfeer niet van wantrouwen vervuld is, maar waar het ondernemingen van filantropischen, paedagogischen, sozialen of anderen aard geldt, kan de controle niet scherp genoeg zijn.

Het is een niet te ontkennen feit, dat er onder ons besturen en commissarissen zijn, die hun taak veel te licht opvatten.

Dat heeft natuurlijk zijn oorzaak.

Men heeft in die besturen enz. liefst mannen, wier naam een goeden klank heeft bij ons volk. En als zulken bij hun benoeming zich verontschuldigen, dat zij al zoo veel om handen hebben en er onmogelijk nog iets bij kunnen nemen, paat men hen, dat de werkzaamheden toch niet zooveel om het lijf hebben. Men behoeft slechts eens om den zooveel tijd te vergaderen enz. Iedereen kan dit liedje wel verder uitzingen.

Zoo laat men zich overhalen. En in 9 van de 10 gevallen loopt het goed. Maar het ééne geval, waarin het mis loopt, brengt ons in kwade reuk.

Met zulke praktijken moest radikaal worden gebroken. Wie geen tijd heeft om zich grondig op de hoogte te stellen van de onderneming, waarop hij toezicht moet oefenen, bedanke onvoorwaardelijk. Als men de financiën niet tot op de laatste cent kan verantwoorden, als men zijn inspectie niet zóó kan uitoefenen, dat men voor geen onaangename verrassingen kan worden geplaatst, late zich door geen soebatten en smeecken overreden om die functie op zich te nemen.

Wie het toch doet, moge, als de zaak verkeerd gaat, voor den rechter vrij uitgaan, hij handelt voor God onverantwoordelijk.

Dit besef doordringt allen, die voordere gelijke functies in aanmerking komen.

En dan kan het wel zijn, dat sommige inrichtingen grootere moeite hebben om bestuursleden of commissarissen te krijgen.

Daarvoor mag echter niet gewicht. Die meerdere moeite hebben ze zich eenvoudig te getroosten.

Daarenboven — en daarin heeft „De Nederlander” gelijk — mag aan een Directeur of Direktrice nooit de zorg voor de financiën worden toevertrouwd.

Vaak wordt daartegen gezondigd.

Men benoemt nog al eens een Directeur, omdat hij behalve talenten voor het stichtingswerk, ook bijzondere relatien heeft, goed van den tongriem gesneden is of bij andere gelegenheden heeft getoond geld los te kunnen krijgen.

Daardoor kan deze den arbeid van het bestuur aanmerkelijk verlichten.

En heeft hij aanvankelijk resultaten, dan laat men

schildering in het Parlementsgebouw te Westminster. De voorzitter, Finch, wil niet laten stemmen, omdat de Koning hem heeft bevolen de zitting te schorsen. Onder tranen betuigt hij, dat hij niet kan en niet mag, en hij wil opstaan om de zaal te verlaten. Maar als de Speaker niet op zijn zetel zit, is geen besluit van het huis wettig. Daarom springen Denzil Holles en een paar andere leden toe, duwen den voorzitter terug en houden hem met geweld op zijn plaats, terwijl het Huis, met gesloten deuren, onder veel ontroering drie krachtige resoluties aanneemt: een protest tegen „Arminianisme”, tegen „Papisterij” en tegen onwettige belastingen. Dan verdwijnen de leden snel, want ze hooren, dat soldaten naderen. Sommige der genachte afgevaardigden gingen er den Tower voor in. Sir John Eliot zelfs tot aan zijn dood, en het Parlement van 1628—29 werd onthouden.

Cromwell kan weer naar Huntingdon gaan, want gedurende elf jaar doet de Koning het zonder Parlement. Oliver kan weer gaan boeren, en hij doet het ook, maar nu op grooter schaal, nadat hij grasland heeft gehuurd te St. Ives, waarheen hij verhuist. Hij leeft er het gewone leven van den beereboer. Een ernstig, orthodox man, die de gemeenschap van „het volk” zoekt, en gaarne de preek hoort van een der „lecturers”, een soort van oefenaars, wier arbeid mogelijk werd gemaakt door fondsen, welke de vromen voor dat doel bijeenbrachten hadden. Maar Laud maakte weldra een einde aan hun optreden en op kerkelijk gebied werd de toestand steeds donkerder.

In tijdelijk opzicht gaat het Cromwell goed. Na den dood van zijn oom van moederszijde volgt hij deze op als pachter van de belangrijke kerkelanden te Ely. Met zijn reeds talrijk gezin verhuist hij dus naar Ely, waar zijn moeder weer bij hem komt inwonen in haar onderlijk huis. Hier dringt

het verdere gaarne aan hem over.

Ook met deze praktijk dient gebroken.

Het bestuur zorge voor de inkomsten.

De Directie blijve daar geheel buiten.

Want het aldoor maar zinnen op het aanboren van nieuwe bronnen van inkomsten maakt een Directeur of Direktrice ongeschikt voor het eigenlijke werk. Het neemt teveel van hun denk- en werkkraft in beslag. De taak, waartoe zij geroepen zijn, wordt min of meer verwaarloosd.

Van de zijde van het publiek kan krachtige steun in goede richting worden verleend. Men legge circulairen, die van Directeur of Direktrice uitgaan, eenvoudig ter zijde. En mochten zij door persoonlijk bezoek gaven inzamelen, dan make men als zijn oordeel kenbaar, dat men daarvoor alleen met het Bestuur in connectie treedt.

Men bedenke toch: als hier niet flink wordt ingegrepen, weekert het kwaad licht voort.

Hieraan zou ik nog een derde opmerking willen toevoegen.

De proef met koëdukatie (de gemengde opvoeding) is voor een stichting als „De Glindhorst” tot onze schade en schande een mislukking gebleken.

Hoewel daarover een paar jaar terug de lof werd gezongen, heeft de droeve uitkomst iets anders geleerd.

In hoever koëdukatie geoorloofd en wenschelijk is, laten we hier onbesproken, maar in stichtingen van het karakter als „De Glindhorst” deugt ze niet.

De kinderen, die daar komen, zijn niet zelden vroegrijp. Zij zijn, hoe jong nog, moreel soms al bedorven.

Ik geloof niet, dat tegen opvoedingsdorpen als zodanig bezwaar bestaat.

Maar wel degelijk drukt het bezwaar die opvoedingsdorpen, waar jongens en meisjes samen opgroeien. Ik hoop dan ook, dat op „De Glindhorst” een reorganisatie in dezen zin zal worden tot stand gebracht.

En thans.

„De Glindhorst” heeft een vernieuwd bestuur en een nieuwen directeur.

Moge onder Gods zegen de toekomst de vlekken van het verleden uitwissen.

Mogen we eenmaal met trots wijzen op dezen schoonen sozialen arbeid, om Christus’ wil aangevangen.

— Conijn tegen Colijn.

De heer A. Conijn heeft op een protestvergadering van een plaatselijk Comité van R. K. Overheids- en Semi-Overheidspersoneel een rede gehouden onder den titel „De deur op een kier”.

Om te doen zien, wat in sommige Roomsche kringen broedt en tevens een staaltje te geven van typische uitdrukingswijze, ontleenen we aan het verslag in „De Maasbode” een paar passages.

Het valt op, dat de heer Conijn zich bij voorkeur bediende van bijbelsche beelden.

Als hij minister Colijn beschuldigt, dat deze den ambtenaren te zware lasten oplegt, dan verklaart hij:

De ambtenaren zullen niet dulden dat deze minister zijn huishouding inricht volgens de verhouding van den rijken vrek en den armen Lazarus.

Meer typisch Roomsche is de beeldspraak in den volgende uitval:

Deze minister wordt door velen verdorven en gehuldigd. Het Kamerlid Van Vuuren is al bezig om de drie wonderen op te zoeken, noodig voor de heiligerklaring van minister Colijn. Eén heeft hij er al gevonden: het wonder der sluitende be-

mentische Gideon: „De Heere neme mij aan in Zijn Zoon, en geve mij te wandelen in het licht, en geve ons te wandelen in het licht; Hij toch is het licht! Hij is het, die onze zwartheid, onze duisternis, verlicht. Ik durf niet te zeggen, dat Hij Zijn aangezicht voor mij verbergt. Hij geeft mij licht te zien in Zijn licht. Eén lichtstraal in een duistere plaats brengt een buitengewone verkwikking: — gezegend zij Zijn Naam, omdat hij heeft geschienen op zoo’n donker hart als het mijne! Je weet wat voor leven ik geleid heb. O, ik leefde in de duisternis, en had de duisternis lief, en haatte het licht; ik was de voornaamste der zondaren. Dit is de waarheid: ik haatte de godzaligheid, en nochtans was God mij genadig. O, de rijkdommen van Zijn genade! Loof Hem voor mij; — bid voor mij, dat Hij, die een goed werk begonnen is, het moge volmaken in den dag van Christus.”

Uit dezen brief hebben zijn vijanden gedistilleerd, dat hij in zijn jeugd zedelijk wel zeer verdorven moet geweest zijn. „Je weet, wat voor leven ik geleid heb!” Hm! En dan in de duisternis en zoo, — niet veel goeds uitgewoerd zeker!

O vlakke naturen, die noch de diepten der donkerheid, noch de hoogten des lichts kent van de door Gods Woord, door Gods Geest bewogen ziel.

Deze Cromwell was evenals Paulus vol van de Christelijke en maatschappelijke deugden, die gij zoo hoog zegt te stellen. Maar hij was daarmee niet tevreden. Eerst toen hij God zelf had ontmoet in Jezus Zijn Zoon, werd het licht in zijn ziel.

Toen was de zeventiende-eeuwsche Gideon voorbereid voor zijn taak, die nu weldra een aanvang zou nemen.

VELDKAMP.

mentische Gideon: „De Heere neme mij aan in Zijn Zoon, en geve mij te wandelen in het licht, en geve ons te wandelen in het licht; Hij toch is het licht! Hij is het, die onze zwartheid, onze duisternis, verlicht. Ik durf niet te zeggen, dat Hij Zijn aangezicht voor mij verbergt. Hij geeft mij licht te zien in Zijn licht. Eén lichtstraal in een duistere plaats brengt een buitengewone verkwikking: — gezegend zij Zijn Naam, omdat hij heeft geschienen op zoo’n donker hart als het mijne! Je weet wat voor leven ik geleid heb. O, ik leefde in de duisternis, en had de duisternis lief, en haatte het licht; ik was de voornaamste der zondaren. Dit is de waarheid: ik haatte de godzaligheid, en nochtans was God mij genadig. O, de rijkdommen van Zijn genade! Loof Hem voor mij; — bid voor mij, dat Hij, die een goed werk begonnen is, het moge volmaken in den dag van Christus.”

Uit dezen brief hebben zijn vijanden gedistilleerd, dat hij in zijn jeugd zedelijk wel zeer verdorven moet geweest zijn. „Je weet, wat voor leven ik geleid heb!” Hm! En dan in de duisternis en zoo, — niet veel goeds uitgewoerd zeker!

O vlakke naturen, die noch de diepten der donkerheid, noch de hoogten des lichts kent van de door Gods Woord, door Gods Geest bewogen ziel.

Deze Cromwell was evenals Paulus vol van de Christelijke en maatschappelijke deugden, die gij zoo hoog zegt te stellen. Maar hij was daarmee niet tevreden. Eerst toen hij God zelf had ontmoet in Jezus Zijn Zoon, werd het licht in zijn ziel.

Toen was de zeventiende-eeuwsche Gideon voorbereid voor zijn taak, die nu weldra een aanvang zou nemen.

VELDKAMP.

mentische Gideon: „De Heere neme mij aan in Zijn Zoon, en geve mij te wandelen in het licht, en geve ons te wandelen in het licht; Hij toch is het licht! Hij is het, die onze zwartheid, onze duisternis, verlicht. Ik durf niet te zeggen, dat Hij Zijn aangezicht voor mij verbergt. Hij geeft mij licht te zien in Zijn licht. Eén lichtstraal in een duistere plaats brengt een buitengewone verkwikking: — gezegend zij Zijn Naam, omdat hij heeft geschienen op zoo’n donker hart als het mijne! Je weet wat voor leven ik geleid heb. O, ik leefde in de duisternis, en had de duisternis lief, en haatte het licht; ik was de voornaamste der zondaren. Dit is de waarheid: ik haatte de godzaligheid, en nochtans was God mij genadig. O, de rijkdommen van Zijn genade! Loof Hem voor mij; — bid voor mij, dat Hij, die een goed werk begonnen is, het moge volmaken in den dag van Christus.”

Uit dezen brief hebben zijn vijanden gedistilleerd, dat hij in zijn jeugd zedelijk wel zeer verdorven moet geweest zijn. „Je weet, wat voor leven ik geleid heb!” Hm! En dan in de duisternis en zoo, — niet veel goeds uitgewoerd zeker!

grooting. Maar mocht hij die twee andere vinden, zeker is, dat geen Katholiek ambtenaar voor dezen heilige een kaarsje zal opsteken.

Mogelijk tegenover de zinspreuk der Jesuiten: ad maiorem Dei gloriam, tot meerdere eer van God, debiteerde Conijn deze hatelijkheid:

Bij de verkiezingen hebben zich de ambtenaren het vuur uit de sloffen geloopen, niet vermoedend, dat verschillende Kamerleden, die zo in de Kamer brachten, de doodgravers van hun materieel welzijn zonden wezen. Ze dachten, dat het ging om de eere Gods, maar toen het Kabinet geïnstalleerd was, bleek het, dat het was gegaan om de eere van den gulden.

Prof. Fabius wordt door hem genoemd „die kardinaal in de protestantsche kerkgemeenschap, door niemand minder dan Dr. Kuyper gezalfd”.

Het volgende citaat gaat niet mank aan duidelijkheid:

De heer Conijn bracht nog verschillende oordeelen in herinnering, concludeerend dat de ark des Verbonds wel eens bij de Filistijnen vandaan gehaald moet worden. De ambtenaren hebben zich op het morele recht beroepen, de regeering beriep zich op het juridische.

Hierbij zullen we het laten.

Het is genoeg om te toonen, hoe het Roomsche volksdeel door ontevredenheid wordt bewerkt.

Als een staaltje van volkpsychologie kan het bovendien goed dienst doen.

Er moet voor de verkiezingen nog heel wat gebeuren, zal de R.-K. Staatspartij van de Roomsche stemmen zeker zijn.

— Liberale waardeering voor minister Colijn.

Van liberale zijde geven sommigen toe, dat minister Colijn de eer toekomt onze struikelende financiën weer op de been te hebben geholpen.

„Het Haagsche Maandblad” bevat een aansporing, om in die richting voort te gaan, omdat we nog niet zijn, waar we zijn moeten.

Het is niet onmogelijk, dat om het financieel beleid van minister Colijn de anti-revolutionaire partij wat liberale stemmen krijgt.

Toch zijn we daar niet happig op.

Het is ons veel meer waard, dat onze eigen menschen, ook zij, die ontevreden zijn, eendrachtig achter ons vaandel optrekken.

Gelukkig zit de ontevredenheid bij ons niet zoo diep als bij de Roomschen.

Daarom hebben we hoop, dat, dank zij energieke bearbeiding onze laatste man en onze laatste vrouw bij de a.s. verkiezingen op onze kandidaten stomt.

— Het rad van avontuur.

De bladen draaien weer aan het rad van avontuur.

Mr. Koolen stelt zich in de nieuwe periode niet weer als voorzitter beschikbaar, luidt het den eenen dag.

Mr. Koolen weet er zelf niets van af, zoo wordt den volgende dag tegengesproken.

Dr. de Visser wil in het nieuwe kabinet geen portefeuille meer hebben en komt dan ernstig als voorzitter in de Tweede Kamer in aanmerking, waar Mr. Koolen aftreedt. Zoo heet het den derden dag.

Wat krijgen we morgen en overmorgen?

— Politieke Sanatogen.

Mussolini heeft zijn pas weer eens omgekeerd.

mentische Gideon: „De Heere neme mij aan in Zijn Zoon, en geve mij te wandelen in het licht, en geve ons te wandelen in het licht; Hij toch is het licht! Hij is het, die onze zwartheid, onze duisternis, verlicht. Ik durf niet te zeggen, dat Hij Zijn aangezicht voor mij verbergt. Hij geeft mij licht te zien in Zijn licht. Eén lichtstraal in een duistere plaats brengt een buitengewone verkwikking: — gezegend zij Zijn Naam, omdat hij heeft geschienen op zoo’n donker hart als het mijne! Je weet wat voor leven ik geleid heb. O, ik leefde in de duisternis, en had de duisternis lief, en haatte het licht; ik was de voornaamste der zondaren. Dit is de waarheid: ik haatte de godzaligheid, en nochtans was God mij genadig. O, de rijkdommen van Zijn genade! Loof Hem voor mij; — bid voor mij, dat Hij, die een goed werk begonnen is, het moge volmaken in den dag van Christus.”

Uit dezen brief hebben zijn vijanden gedistilleerd, dat hij in zijn jeugd zedelijk wel zeer verdorven moet geweest zijn. „Je weet, wat voor leven ik geleid heb!” Hm! En dan in de duisternis en zoo, — niet veel goeds uitgewoerd zeker!

O vlakke naturen, die noch de diepten der donkerheid, noch de hoogten des lichts kent van de door Gods Woord, door Gods Geest bewogen ziel.

Deze Cromwell was evenals Paulus vol van de Christelijke en maatschappelijke deugden, die gij zoo hoog zegt te stellen. Maar hij was daarmee niet tevreden. Eerst toen hij God zelf had ontmoet in Jezus Zijn Zoon, werd het licht in zijn ziel.

Toen was de zeventiende-eeuwsche Gideon voorbereid voor zijn taak, die nu weldra een aanvang zou nemen.

VELDKAMP.

mentische Gideon: „De Heere neme mij aan in Zijn Zoon, en geve mij te wandelen in het licht, en geve ons te wandelen in het licht; Hij toch is het licht! Hij is het, die onze zwartheid, onze duisternis, verlicht. Ik durf niet te zeggen, dat Hij Zijn aangezicht voor mij verbergt. Hij geeft mij licht te zien in Zijn licht. Eén lichtstraal in een duistere plaats brengt een buitengewone verkwikking: — gezegend zij Zijn Naam, omdat hij heeft geschienen op zoo’n donker hart als het mijne! Je weet wat voor leven ik geleid heb. O, ik leefde in de duisternis, en had de duisternis lief, en haatte het licht; ik was de voornaamste der zondaren. Dit is de waarheid: ik haatte de godzaligheid, en nochtans was God mij genadig. O, de rijkdommen van Zijn genade! Loof Hem voor mij; — bid voor mij, dat Hij, die een goed werk begonnen is, het moge volmaken in den dag van Christus.”

Uit dezen brief hebben zijn vijanden gedistilleerd, dat hij in zijn jeugd zedelijk wel zeer verdorven moet geweest zijn. „Je weet, wat voor leven ik geleid heb!” Hm! En dan in de duisternis en zoo, — niet veel goeds uitgewoerd zeker!

O vlakke naturen, die noch de diepten der donkerheid, noch de hoogten des lichts kent van de door Gods Woord, door Gods Geest bewogen ziel.

Deze Cromwell was evenals Paulus vol van de Christelijke en maatschappelijke deugden, die gij zoo hoog zegt te stellen. Maar hij was daarmee niet tevreden. Eerst toen hij God zelf had ontmoet in Jezus Zijn Zoon, werd het licht in zijn ziel.

Toen was de zeventiende-eeuwsche Gideon voorbereid voor zijn taak, die nu weldra een aanvang zou nemen.

VELDKAMP.

mentische Gideon: „De Heere neme mij aan in Zijn Zoon, en geve mij te wandelen in het licht, en geve ons te wandelen in het licht; Hij toch is het licht! Hij is het, die onze zwartheid, onze duisternis, verlicht. Ik durf niet te zeggen, dat Hij Zijn aangezicht voor mij verbergt. Hij geeft mij licht te zien in Zijn licht. Eén lichtstraal in een duistere plaats brengt een buitengewone verkwikking: — gezegend zij Zijn Naam, omdat hij heeft geschienen op zoo’n donker hart als het mijne! Je weet wat voor leven ik geleid heb. O, ik leefde in de duisternis, en had de duisternis lief, en haatte het licht; ik was de voornaamste der zondaren. Dit is de waarheid: ik haatte de godzaligheid, en nochtans was God mij genadig. O, de rijkdommen van Zijn genade! Loof Hem voor mij; — bid voor mij, dat Hij, die een goed werk begonnen is, het moge volmaken in den dag van Christus.”

Uit dezen brief hebben zijn vijanden gedistilleerd, dat hij in zijn jeugd zedelijk wel zeer verdorven moet geweest zijn. „Je weet, wat voor leven ik geleid heb!” Hm! En dan in de duisternis en zoo, — niet veel goeds uitgewoerd zeker!